

CHRISTOPHE
TISON

*Deník L.
(1947-1952)*

Deník L.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Christophe Tison

Deník L. – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

fleet

Christophe Tison

Denik L.
(1947-1952)

CHRISTOPHE TISON

*Deník L.
(1947-1952)*

Přeložil Tomáš Havel

≡ KNIHA ZLIN

Text je inspirovaný postavami a událostmi z románu Lolita Vladimira Nabokova, který vyšel v září 1955.

Inspired by the characters and events described in LOLITA by Vladimir Nabokov, first published in 1955. This edition is published by arrangement with the Vladimir Nabokov Literary Foundation, the Wylie Agency Inc (UK) and Éditions Goutte d'Or in conjunction with its duly appointed agents Books And More, Paris, France, and Renata de La Chapelle Agency, Poland. All rights reserved.

Copyright © Éditions Goutte d'Or, 2019

Translation © Tomáš Havel, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7662-148-0

ISBN e-knihy 978-80-7662-165-7 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-166-4 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-164-0 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

**Marii Hindenochové
Aurélii Szewczukové**

„Zlý sen se nacházel mimo ni, v reálném světě.
Musela zvítězit tam, nebo nikde.“
Joyce Carol Oatesová, *Vodopády*

„Mezi lvy být musím.“
Kniha žalmů

„The ugly fact is that books are made out of books.“
Cormac McCarthy

Úvod

Nepatrný úsek krátkého života Dolores Hazeové, řečené „Lolita“, je znám široké veřejnosti díky textu, jež nám zanechal muž, který zemřel v roce 1952 a říkal si „Humbert Humbert“. Dodnes však nikdo neměl přístup k deníku, který si navzdory příkořím a hanebnostem, jež musela snášet ze strany již řečeného Humberta Humberta, po něm Clara Quiltyho a dalších, psala samotná Dolores.

Pro lepší pochopení toho, co Lolita prožívala, jejích trápení, ale i radostí, lásek k jiným mužům (ve skutečnosti byli tři), útěků Humbertu Humbertovi či pokusů o ně, intrik, jež sama osnovala, aby se vymanila z jeho vlivu, chceme konečně dát slovo také jí, a to publikací několika částí textu, nalezeného loni v zimě v zapadlém městečku Gray Star na severozápadě Spojených států, k čemuž došlo díky šťastnému objevu potomků jejích sousedů a přátel, kteří chtějí zůstat v anonymitě z důvodu ochrany svého soukromí. Chtěl bych jim zde vyjádřit vřelé díky.

Cesta k deníku nebyla snadná.

Abych jej získal, musel jsem najezdit přibližně dva tisíce mil napříč americkým venkovem, malými městy i velkoměsty, setkat se s desítkami osob a vyzpovídat je (ne všichni oslovení byli ochotní a sdílní – velice eufemisticky řečeno). Vyskytly se chvíle,

kdy jsem, zmalomyslněly únavou, chtěl na vše rezignovat; teprve v okamžiku, kdy jsem sešity držel v rukou, jsem si mohl být jistý, že deník skutečně existuje, že se nejedná o výplod mé fantazie. Že se nejedná o další z obsesí vycházejících z mé osobní zkušenosti, blízké té Lolitině, o níž jsem psal v knize *Il m'aimait*¹. Moje intuice tedy byla správná! Při pročitání nalezených sešitů jsem si uvědomil, že vynaložené úsilí stálo za to.

Jedná se bohužel jen o útržky původního textu; některé jeho pasáže jsou totiž částečně nebo celkově nečitelné, zalité skvrnami či přeškrtnané, mnoho stránek bylo vytrženo, další jsou pomalované dětskými kresbami. Snad od Doloresiny dcerky.

Vybrali jsme tedy úryvky z pěti časových období, která nám připadala obzvlášť zajímavá z hlediska pochopení chaotické životní pouti dospívající dívky na konci čtyřicátých let dvacátého století. Z daných textů se dozvíme, jak se Dolores stala Lolitou. Původní text jsme nijak necenzurovali ani neupravovali, nesnažili jsme se ho zbavit syrovosti ani nesrovnalostí. Kurzivou jsou vysázené výrazy či věty, které jsou v deníku zvýrazněné podtržením nebo barevně.

Uslyšíme tedy hlas Dolores/Lolity. Hlas, jehož tón i styl se v průběhu let dospívání vyvíjí. Zpočátku je dětský, postupně zralejší a vášnivější. Doufáme, že ji nebudete soudit za její sexuální či milostná tápání, za nedostatek vkusu ani za její stylistické a lexikální prohřešky (alespoň v úvodních částech deníku). Jedná se o hlas dívky, která byla v útlém věku připravena o matku, které bylo odepřeno vzdělání a která byla vydaná v plen mužům, již se s ní oddávali praktikám, považovaným za zavrženíhodné.

Ch. T.

/

Hum

(srpen 1947–srpen 1948)

Potila jsem se tak, že ještě teď mám mokrá záda, v autě bylo jako v peci. Celý den jsme jeli na západ, dokud ze slunce nebyla obrovská ohnivá koule na obzoru.

Krvavý otvor, řekl Hum, *krvavý a nechutný*². Potom jsem dostala přednášku o přitažlivých a odpudivých silách, o planetách a atomech, které se otáčejí jedny kolem druhých, ale i o lidech, kteří se přitahují i odpuzují... *A ty jsi moje malé, zlaté sluníčko, bílé tam, kde to není vidět*, říkal.

Je pravda, že jsem celá opálená, kromě prsou a zadku.

Ubytovali jsme se v nóbl hotelu, Zakletí lovci se jmenuje. Máme jenom jeden pokoj, protože jinak je plno. Koná se tu nějaký evangelický kongres nebo co. Recepční nám přinesl přistýlku, Hum řekl, že na ní bude spát, když budu chtít. Chci. K pokoji patří i úplně bílá koupelna se spoustou hezkých mejdlíčků zadarmo a teráska. Myslím na Charlieho a Mary, vedoucí v letním táboře, kde jsem ještě včera spala v ložnici, kde to smrdělo po zapařených ponožkách, jako v kurníku – kdyby mě teď všichni viděli tady, tak puknou závistí...

Myslím, že zítra půjdeme za maminkou, do nemocnice den cesty odtud. Hum říká, že to není nic vážného, jenže to vypadá, že pro něj nic není vážné. Když mi včera ředitelka tábora řekla, že si mám sbalit kufr, že pro mě narychlo přijeli, tak mi přišlo zvláštní, že se přihrnul zrovna on. Řekl mi, že se s maminkou vzali. *Já padnu!* Odjedu na měsíc na tábor a šup, mám nového nevlastního otce, který si pro mě přijel! Dělá tajnosti a tím mě štve. Když se ho zeptám, co přesně mamince je, tak říká jenom takové věci jako „tobě se mnou není dobře?“ a dokola opakuje, že spolu strávíme prima prázdniny a zábavné putování... Chtěla jsem to vědět, ale řekl: jsem tvůj *otec*, tedy, nevlastní otec, tvůj *otčím*, *cha cha cha*, takže mě musíš poslouchat, dělám to pro tvoje dobro a podobné řeči... tak jsem to vzdala.

Ostatně se tak i chová, jako by byl můj otec. V poledne, v restauraci, po mně chtěl, abych neměla nohy od sebe. Nedělá se to. Nedal mi pokoj a povídal: vypadá to vulgárně. Prý se na mě dívají lidi. Jenže v tom zapadákově nikdo nebyl. Jenom pár staroušků. Říkal, že to stačí k tomu, abych si udělala špatnou reputaci a že si mám dát nohu přes nohu. Tak jsem si opřela kolena o stůl a nohy pořádně roztáhla, málem zešlel a chtěl okamžitě platit. Tak jsem ho poslechla (za další colu). Je zvláštní.

Ale mám ho ráda, Huma. Ostatně všichni ho mají rádi kvůli jeho hlasu a nemožným evropským způsobům. Když k nám loni přišel poprvé, bylo to jako průvan, něco úplně nového. S maminkou a jejími kamarádkami už začínalo být dusno. Navíc se zajímal i o děti. Znal jménem všechny moje kámošky. Dělali jsme si legraci z Mae nebo Shirley, které strašně rychle vyrostly, najednou měly tlustá stehna a ruce až ke kolenům. Napodoboval je, chodil jako ony, prý nevědí, co si počít s tělem! Trefil se, bylo to legrační.

Vzpomínám si, že když poprvé přišel do zahrádky, které maminka říká *terasa*, bylo horko. Chvilku předtím jsem za-

slechla maminčin hlas. Ne její normální hlas, ale slepičí hlas, hlas pávice! Sladký/vzrušený. Tohle ne, pro smilování boží, moje máti se zase *proměnila*! *Proměnila se*, určitě kvůli tomu mužskému, který přišel, a kterého jsem slyšela breptat a cucpat za ní. Zrovna jsem se v klidu opalovala, jenom v kalhotkách a s černým, puntíkatým šátkem kolem prsou (to snad ne, oni půjdou i *sem*!). Když se objevili, rychle jsem vstala a klekla si. „Lolito...“ řekla mi máti tím zpěvným/uvolněným tónem, který mi tak leze na nervy.

„Buď zdvořilá a pozdrav, Lolito.“

„Brej den.“

„Těší mě.“

Musela jsem sundat sluneční brýle, abych na něj lépe viděla a mohla ho zdvořile pozdravit. Chlápek s divným přízvukem v šedém obleku, tak třicet nebo čtyřicet, nevím, každopádně starý. Vysoký a nějak povadlý. Trochu couvl, když mě uviděl (vždyť jsem taky byla skoro *nahá*!), potom obešel zahrádku, chválil maminku, která se chlubila svými kytkami a tímhle *nejklidnějším a nejtišším místem na světě, však uvidíte!*

Věděla jsem, že shání podnájemníka do pokoje nad garáží, kde dřív byla komora. Už se jeden přišel podívat, bývalý voják, připadalo mu to moc drahé, ale maminka před ním předváděla to samé divadlo, akorát že tenkrát pršelo a já ležela na kanapi.

Chodili dvě nebo tři dlouhatánské minuty na slunci (*blabla... úžasné... úplná zahrádka... popínavé růže...*). Tak rychle, ať už jdou! Viděla jsem, že chlápek se v tom svém šedivém obleku úplně roztéká. Byl čím dál zvadlejší, na čele mu vyrazily ohromné kapky. Když se konečně uvolili odejít, řekl mi „brzy na shledanou“ a podíval se tak, jako by k tomu musel sbírat odvalu. Dala jsem si ruku před kalhotky, trochu jsem se zastyděla, no ale co, byla jsem přece u sebe doma. Šedé, uhýbavé oči. Oči Hummyho, kterého jsem ten

den viděla poprvé a který vůbec nevypadal, že je ve své kůži a že s ním může být legrace. Určitě kvůli horku, anebo je nespělý. Aspoň to jsem si tenkrát myslela. Dokonce jsem si říkala, jestli to nebude nějaký pastor nebo kněz, nebo snad duchař, prostě někdo takový.

Upravila jsem si puntíkatý šátek a znovu si lehla na svou novou květovanou osušku. Je to k neuvěření, ale teď je tenhle chlap mým nevlastním otcem, vydáváme se spolu na cesty a myslím, že se mi *proměnil* život.

Po obědě jsme nastoupili do auta a vyrazili do toho hotelu pro pracháče, kde dnes přespíme, Hum mi slíbil, že budeme dělat, co budu chtít. Já bych chtěla žít ve světě, kde není nařízeno *dávat si nohu přes nohu*.

*

Včera v noci na mě vylezl jako krab a stisknul mi hlavu mezi stehny. Myslela jsem, že se udusím a pak jsem v puse a nosu cítila nějakou horkou tekutinu.

Ježíši, on mě počůral, fuj!

Jeho ohromný stín se napřímil, hlavu jsem měla pořád mezi jeho koleny, a řekl promiň promiň a jemně mě osušil prostěradlem. Potom se rozběhl.

Nic jsem neříkala, ani jsem nehlesla. Ze strachu, že vzbudím lidi okolo, že prozradím tu tajnou věc, která se právě stala. Bylo mi jasné, že se o té *němé* záležitosti nemá mluvit. Bylo mi to jasné, už když mi rozepínal knoflíky bílého pyžama a začal mi sahat na prsa. Už když mě vzal rukou pod zadkem, přitáhl si mě k sobě a já ucítila jeho drsnou bradu, kterou mi cpal mezi stehna, a pak jazyk, kterým mě olizoval jako nějaký ohromný pes.

Když bylo po všem, vzal mi ruku a položil ji na ještě ztuhlé pohlaví. Sotva jsem ho dokázala obejmout prsty.

Pak se otočil a lehl si na přistýlku, která měla být původně moje.

Druhý den ráno mi místo normální snídaně objednal ohromný čokoládový zmrzlinový pohár. S drcenými lískovými oříšky a pěknou třešní na vrcholku kopce šlehačky.

Poděkovala jsem a ocitla se v pasti. Němá.

*

Když mi oznámil, že maminka umřela, tak jsem se rozplakala. Řekl to jen tak, v autě, stáli jsme zrovna u pumpy a pak zopakoval: já jsem tady, jsem tady, a přitiskl obrovskou hlavu k mojí. Je to divný pocit, když si pomyslím, že už ji neuvidím, nebo až za strašně dlouho. Měla jsem dojem, že nic z toho není pravda, že se probudím ve svém pokoji v Ramsdale a budu moct jít do školy. Chvilí jsem do něj bušila pěsti a pak jsme jeli dál, strašně dlouho. Viděla jsem jenom silnice a zase silnice a plakala jsem. Vysvětlil mi, že teď už mám jen jeho, že se spolu budeme projíždět a že dnes večer na oslavu mých dvanácti a půl (i když to bylo už víc než před měsícem), si půjdeme v Lepingvillu zahrát kuželky. Maminko! Zní to jako sen, ne? Sen, co se obrátí v noční můru. Jako když jde člověk klidně ze schodů a najednou je pod ním prázdné. To samé se mi právě děje, že?

Ach maminko, jak tě ta smrt musela bolet! To auto, co tě přejelo uprostřed ulice, narazilo do tebe a tvrdým a chladným kovem ti lámalo velké tělo.

Budu při přecházení dávat pozor, slibuju.

Hum po cestě ukazoval rukou doprava a hned zase doleva, říkal přitom „podívej, podívej se, Lo!“. Pokaždé, když se objevila nějaká kráva, kůň, žabincem zarostlý rybník, ukazoval na každou blbost mezi nekonečnými poli s pšenicí pod pořád stejnou oblohou bez mráčku. Potom chtěl zpívat tu hloupou

písníčku, co jsme na jaře zpívali doma: *Ach má Carmen, má malá Carmen...* a od té doby mi říká „má Carmencito“ a rehní se přitom, jako by se nic nestalo, jako by maminka nebyla m****. Pořád se mi to slovo těžko píše!

V Lepingvillu jsme celé odpoledne chodili po nákupech. Koupil mi prsten, boty, šaty, žvýkačky, sluneční brýle, hygienické vložky, dvě coly, komiksy... Znovu jsem poděkovala a trochu zapomněla. Dá se vůbec zapomenout? Kdyby byl aspoň naživu tatínek.

Možná ji zabil on. Možná... Možná já. Je to čert a bere si mě s sebou.

To tušení, že nic není skutečné, mě znovu popadlo, když jsem vešla do jeho pokoje, chvíli před tím, než jsme šli na kuželky. Stál ke mně zády a pečlivě si věšel sako do skříně. Zastavila jsem se ve dveřích a pozorovala ho s pocitem, že je to někdo úplně cizí. Bytost, která se zjevila z nicoty, aby splnila mně neznámý úkol.

Měla jsem strach, že se otočí a bude najednou vypadat jinak.

Že uvidím tvář vraha nebo šilence.

*

Dnes ráno za námi jelo policejní auto. Hum si málem vyvrátil prsty, jak tiskl volant. Díval se do zrcátka a já poznala, že má strach. To byla legrace! Potom policisti zapnuli sirénu. Hum zastavil. „Dobrý den, pane.“ – „Dobrý den, provedl jsem něco špatného?“ Policajt se nakláněl do okýnka a prohlížel si vnitřek auta. Hum si rukama mačkal stehna. *Něco špatného!* Jako kámoška Mary, když ji matikářka při hodině načapala se žvýkačkou. Potom jim dal doklady s tím, že auto není jeho, ale nebožky manželky... Policajt si papíry prohlédl a zeptal se: „Neviděl jste chevroleta, někde tady poblíž? Modrýho fleetmastera?“ Hum na to: „Ne... ne, já si moc zna-